

Arrest

nr. 256 691 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.L.S. LEUNG
Karel Rogierstraat 3
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X), die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In de nota worden de nuttige feiten opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij, met Servische nationaliteit, beschikt over zeven (7) aliassen, waarvan de nationaliteit Servisch, dan wel Italiaans blijkt. Hij verblijft minstens sinds 2016 illegaal op Belgisch grondgebied. Er werd op 05.09.2016 ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Vervolgens op 26.12.2017 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar afgeleverd. Op 20.02.2018 werd ten aanzien van verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 26.11.2018 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens het plegen van verschillende diefstallen met braak."

Op 10 februari 2021 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dezelfde dag legde de verwerende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor 10 jaar op.

De bijlage 13septies betreft de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: N.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 20.08.2000

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Servië

Gekend in de gevangenis als zijnde : N., D., geboren te Brescia op 20.08.1998, onderdaan van Italië.

ALIAS: N.,M.i, geboren op 20.08.2000, onderdaan van Italië

N.,M.i, geboren op 20.08.2001, onderdaan van Servië

N.,M., geboren op 20.08 2001, nationaliteit onbepaald

N., D., geboren op 20.08.1998, onderdaan van Servië

N., D., geboren op 20.08 1998, nationaliteit onbepaald

N.,M.i, geboren te Brescia op 20.08.2000, onderdaan van Servië

N., M., geboren op 20.08.2001, onderdaan van Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering van voertuig, feit waarvoor hij op 06.11.2018 werd veroordeeld door de politierechtbank van Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als dader of mededader en aan bendevoering-deelname, feiten waarvoor hij op 26.11.2018 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Uit het arrest van de rechtbank blijkt dat betrokkene in de periode van 15.07.2017 tot en met 14.10.2017 te Diest en bij samenhang elders in het rijk verschillende diefstallen met braak heeft gepleegd. Bij het plegen van deze feiten was betrokkene vergezeld van 2 kompanen.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar, hem ter kennis gebracht op 14.03.2019.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview afgenomen door de migratieambtenaar te leuven Hulp op 09.11.2017, in België te verblijven sinds 3 maanden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering van voertuig, feit waarvoor hij op 06.11.2018 werd veroordeeld door de politierechtbank van Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als dader of mededader en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 26.11.2018 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Uit het arrest van de rechtbank blijkt dat betrokkene in de periode van 15.07.2017 tot en met 14.10.2017 te Diest en bij samenhang elders in het rijk verschillende diefstallen met braak heeft gepleegd. Bij het plegen van deze feiten was betrokkene vergezeld van 2 kompanen.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Een vragenlijst hoorrecht werd door DVZ aan de griffie van de gevangenis bezorgd op 08.02.2021. De griffie betekende die vragenlijst pas op 09.02.2021 aan betrokkene waardoor hij mogelijks niet de kans kreeg deze tijdig in te vullen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview afgenomen door de migratieambtenaar te leuven Hulp op 09.11.2017, in België te verblijven sinds 3 maanden en niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten. Hij had een identiteitskaart van Italië maar zou deze verloren zijn in België. Verder verklaarde hij dat zijn grootmoeder hier te Charleroi verblijft ([N.B.]), dat hij verder geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden in België heeft en dat hij de wens heeft om terug te keren naar Italië. De wens om terug te keren naar Italië benadrukt de betrokkene opnieuw tijdens een nieuw interview met een migratieambtenaar op 21.06.2019. De grootmoeder van betrokkene is niet terug te vinden in onze bestanden. Er kan tot op heden dan ook niet aangetoond worden dat de betrokkene in België familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden ook geen bezoek in de gevangenis. Hoewel de betrokkene een terugkeer naar Italië verkiest, blijkt hij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet te vrezen. Het administratief dossier bevat namelijk ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Verder blijkt nog uit het administratief dossier van de betrokkene dat er en voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering werd toegestaan door de strafuitvoeringsrechtbank (dd. 03.06.2019). Uit het vonnis blijkt dat betrokkene bij vrijstelling terug wenst te keren naar Italië. Hij kan er terecht bij zijn echtgenote en hun kind, die in een bijgebouw naast het huis van zijn ouders wonen. Daarnaast kan hij aan het werk bij zijn vader die marktkramer is. Attesten staven deze reclassering. Gezien de betrokkene tot op heden nog niet werd geïdentificeerd kon de voorlopige invrijheidstelling niet plaatsvinden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens (...)

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: (...)

2. Over de ontvankelijkheid

Op 1 mei 2021 werd verzoeker gerepatriëerd naar Italië. Dit houdt in dat verzoeker geen belang meer heeft bij het beroep zover het is gericht tegen de beslissing tot terugleiding. Deze beslissing is immers uitgevoerd.

De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Alleszins wordt verzoeker niet langer vastgehouden.

De Raad neemt nog kennis van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien deze beslissing gepaard gaat met een inreisverbod. Dit inreisverbod werd ook aangevochten. Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd, heeft dit eveneens de vernietiging van het inreisverbod tot gevolg, aangezien dit het accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een inreisverbod kan immers niet overeind blijven zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 7 al. 1 °3 en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet; schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); en schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”.*

Hij betoogt in twee onderdelen als volgt:

“4.1.1. Eerste onderdeel: schending van artikel 7 al. 1 °3 en artikel 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan verzoeker heeft afgegeven, onder andere in toepassing van artikel 7, alinea 1 °3 en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij van mening is dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Doordat verwerende partij verzoeker dus als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwt op basis van art. 7 al. 1 3° en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij hiervoor verwijst naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker waarbij verzoeker wegens het niet-verzekeren van een voertuig op 06.11.2018 werd veroordeeld door de politierechtbank van Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen en wegens verschillende diefstallen met braak in de periode van 15.07.2017 tot en met 14.10.2017 door het Hof van Beroep te Brussel op 26.11.2018 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Dat artikel 7 al.1 °3 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn

gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”.

Dat artikel 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Terwijl verzoeker ervan overtuigd is dat verwerende partij ten onrechte de mening toegedaan is dat het gedrag van verzoeker actueel gevaar zou vormen om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen én dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat de (ernstige) schending van de openbare orde een actueel karakter moet vertonen, zoniet is de verwijderingsmaatregel niet verantwoord.

Dat verzoeker erop wijst dat de strafrechtelijke veroordelingen in casu dateren van 06.11.2018 en 26.11.2018 en dat de feiten die aan de grondslag van deze veroordelingen liggen dateren van midden 2017, dus van meer dan drie jaar geleden.

Dat verzoeker er eveneens op wijst dat hij de opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan.

Dat verzoeker er tevens op wijst dat hij sindsdien geen enkele strafrechtelijke veroordeling meer heeft opgelopen.

Dat verwerende partij ervan uitgaat, maar dit geheel niet motiveert noch aantoont, waarom uit het gedrag van verzoeker zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker de neiging zou vertonen om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten. Integendeel, verzoeker heeft zijn straf ondergaan, werd niet meer strafrechtelijk veroordeeld en heeft steeds te kennen gegeven dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar zijn familie in Italië.

Dat er al meer dan drie jaren zijn verstreken tussen de feiten die als reden worden ingeroepen voor het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het nemen van de beslissing dd. 10.02.2021. Dat deze omstandigheid de motivering tegenspreekt die stelt dat er redenen van openbare orde aanwezig zouden zijn.

Dat uit de bestreden beslissing van verwerende partij eveneens blijkt dat de strafuitvoeringsrechtbank op 03.06.2019 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering heeft toegestaan aan verzoeker.

Dat de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied kan worden toegekend voor zover er wat de veroordeelde betreft geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan niet kan worden tegemoet gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben onder andere betrekking op het risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten.

Dat de strafuitvoeringsrechtbank dus reeds op 03.06.2019 heeft geoordeeld dat er geen aanwijzingen zijn dat er bij verzoeker een risico is dat hij nieuwe ernstige strafbare feiten zal plegen.

Dat uit de beslissing van verwerende partij niet blijkt dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dat nergens uit blijkt dat verzoeker door zijn actuele gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat nergens uit blijkt dat verzoeker door zijn actuele gedrag een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat verwerende partij dus artikel 7 al.1 °3 en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

4.1.2. Tweede onderdeel: schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); en schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Aangezien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Aangezien het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien verzoeker in dit verband naar de rechtsleer verwijst die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende. " (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Aangezien het duidelijk is dat de bestreden beslissing van verwerende partij niet afdoende werd gemotiveerd

Doordat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker heeft afgegeven afgegeven in toepassing van artikel 7, alinea 1, 3° en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij van mening is dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Doordat verwerende partij verzoeker dus als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwt op basis van art. 7 al. 1 3° en artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Doordat verwerende partij hiervoor verwijst naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker waarbij verzoeker wegens het niet-verzekeren van een voertuig op 06.11.2018 werd veroordeeld door de politierechtbank van Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 15 dagen en wegens verschillende diefstallen met braak in de periode van 15.07.2017 tot en met 14.10.2017 door het Hof van Beroep te Brussel op 26.11.2018 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Doordat verwerende partij ervan uitgaat, maar dit geheel niet motiveert noch aantoont, waarom uit het gedrag van verzoeker zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker de neiging zou vertonen om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten.

Terwijl verzoeker ervan overtuigd is dat verwerende partij ten onrechte de mening toegedaan is dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar zou vormen om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen én dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat de (ernstige) schending van de openbare orde een actueel karakter moet vertonen, zoniet is de verwijderingsmaatregel niet verantwoord.

Dat verzoeker erop wijst dat de strafrechtelijke veroordelingen in casu dateren van 06.11.2018 en 26.11.2018 en dat de feiten die aan de grondslag van deze veroordelingen liggen dateren van midden 2017, dus van meer dan drie jaar geleden.

Dat verzoeker er eveneens op wijst dat hij de opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan.

Dat verzoeker er tevens op wijst dat hij sindsdien geen enkele strafrechtelijke veroordeling meer heeft opgelopen.

Dat er al meer dan drie jaren zijn verstreken tussen de feiten die als reden worden ingeroepen voor het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het nemen van

de beslissing dd. 10.02.2021. Dat deze omstandigheid de motivering tegenspreekt die stelt dat er redenen van openbare orde aanwezig zouden zijn.

Dat uit de bestreden beslissing van verwerende partij eveneens blijkt dat de strafuitvoeringsrechtbank op 03.06.2019 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering heeft toegestaan aan verzoeker.

Dat de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied kan worden toegekend voor zover er wat de veroordeelde betreft geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan niet kan worden tegemoet gekomen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben onder andere betrekking op het risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten.

Dat de strafuitvoeringsrechtbank dus reeds op 03.06.2019 heeft geoordeeld dat er geen aanwijzingen zijn dat er bij verzoeker een risico is dat hij nieuwe ernstige strafbare feiten zal plegen.

Dat uit de beslissing van verwerende partij dus niet blijkt dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dat nergens uit blijkt dat verzoeker door zijn actuele gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Dat nergens uit blijkt dat verzoeker door zijn actuele gedrag een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Doordat verwerende partij stelt dat verzoeker manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Terwijl verwerende partij in de beslissing dd. 10.02.2021 echter ook schrijft dat verzoeker verschillende keren heeft verklaard dat hij terug wenst te keren naar zijn familie in Italië; dat verzoeker in Italië bij zijn vader kan werken die marktkramer is en dat attesten deze reclassering staven.

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Doordat verwerende partij concludeert dat verzoeker de administratieve beslissing die genomen werd te zijnen laste niet zal opvolgen en dat er sterke vermoedens zijn dat verzoeker zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Terwijl verzoeker wijst op het feit dat hij gedurende jaren in de gevangenis heeft gezeten en zijn verblijfssituatie in België niet kon regulariseren.

Terwijl verzoeker steevast te kennen heeft gegeven dat terug naar zijn familie in Italië wenst te keren.

Dat verzoeker dus helemaal niet in België wenst te blijven en dus zo snel mogelijk wil terugkeren naar zijn familie.

Dat verzoeker zich dus helemaal niet zal onttrekken aan de autoriteiten.

Dat verwerende partij dus verschillende keren de motiveringsverplichting heeft geschonden.

Aangezien verwerende partij hierbij ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid

volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, 17de editie 2006, p. 60).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat uit hetgeen hierboven werd uiteengezet ook blijkt dat de beslissing van verwerende partij een onredelijke en onzorgvuldige beslissing is.

Doordat verwerende partij ervan uitgaat, maar dit geheel niet motiveert noch aantoont, waarom uit het gedrag van verzoeker zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker de neiging zou vertonen om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten. Doordat verwerende partij ten onrechte de mening toegedaan is dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar zou vormen om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen én dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Dat de (ernstige) schending van de openbare orde een actueel karakter moet vertonen, zoniet is de verwijderingsmaatregel niet verantwoord.

Doordat verwerende partij stelt dat verzoeker manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt, terwijl verwerende partij in de beslissing dd. 10.02.2021 echter ook schrijft dat verzoeker verschillende keren heeft verklaard dat hij terug wenst te keren naar zijn familie in Italië; dat verzoeker in Italië bij zijn vader kan werken die marktkramer is en dat attesten deze reclassering staven.

Dat verwerende partij dus niet zorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en dat deze beslissing tevens onredelijk aangezien verzoeker herhaadelijk heeft verklaard dat hij vrijwillig wenst terug te keren naar zijn familie in Italië.

Dat het daarom zelfs niet nodig was om aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te overhandigen.

Dat het eerste middel van verzoeker ernstig en gegrond is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Er wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gemotiveerd waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Tevens wordt, aan de hand van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom er een risico op onderduiken is, d.i. de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Ook wordt gemotiveerd omtrent de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaan. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van dit bevel. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Waar verzoeker in beide onderdelen van het middel, de opgeworpen schending van artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet nader uitwerkt, en meer bepaald betoogt dat er geen sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde, wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten nog steunt op andere motieven die elk op zich reeds de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen schragen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Tevens steunt de beslissing om verzoeker geen termijn te verstrekken om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit motief volstaat op zich ook om de beslissing te schragen om verzoeker geen termijn te verstrekken voor vrijwillig vertrek. Verzoeker laat al deze andere op zichzelf schragende motieven totaal onbesproken. Dit heeft tot gevolg dat zelfs gefundeerde kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad gaat dan ook niet in op verzoekers kritiek op de toepassing van voormelde wetsbepalingen.

3.5. Waar verzoeker de vaststellingen bekritiseert, *“Betrokkene weigert manifest om op zijn eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt”* en *“Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken”*, dient de Raad op te merken dat dit vaststellingen zijn die figureren in de beslissing tot terugleiding en de beslissing tot vasthouding. Het volstaat te verwijzen naar het gestelde in punt 2. Deze kritiek is dan ook niet (meer) dienstig. De Raad gaat er daarom niet op in.

3.6. Verzoeker bekritiseert de vaststelling *“Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.”* Het betreft de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) juncto artikel 1, §2, 1° van dezelfde wet. Verzoeker bekritiseert het andere motief inzake het risico op onderduiken dat figureert in bevel om het grondgebied te verlaten niet, met name, *“Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 6 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”*

Dit betreft de toepassing van 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) juncto artikel 1, §2, 3° van dezelfde wet. Opnieuw dient de Raad op te merken dat voormeld motief volstaat om de vaststelling dat er sprake is van een risico op onderduiken te schragen. Verzoekers kritiek op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.7. In een tweede middel werpt verzoeker op *“Betreffende het rolrecht in het kader van een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen cf. het KB van 16 maart 2011 tot wijziging van het KB van 21 december 2006 houdende de rechtspleging van de RvV”*.

Hij betoogt als volgt:

“Artikel 9/1 van het gewijzigde KB van 21 december 2006 bepaalt dat iedere partij in een procedure voor de RvV het voordeel van het pro deo kan vragen bij zijn verzoekschrift en dat dergelijk voordeel van het pro deo wordt toegekend aan:

1° iedere persoon die bijstand ontvangt van een openbaar centrum dat maatschappelijke hulp verstrekt op overlegging van een attest van dit centrum;

2° iedere persoon die opgesloten, gevangen gehouden of vastgehouden wordt op een bepaalde plaats in het Rijk, op overlegging van een attest van de inrichting waarin hij van zijn vrijheid is beroofd;

3° iedere minderjarige op overlegging van een identiteitsbewijs of van enig ander document dat zijn staat bewijst;

4° iedere persoon die juridische tweedelijnsbijstand ontvangt in de zin van artikel 508/1 van het Gerechtelijk Wetboek, op overlegging van een attest waaruit blijkt dat deze juridische bijstand hem werd toegekend;

5° iedere andere persoon die over onvoldoende financiële middelen beschikt om het rolrecht te voldoen op overlegging van bewijskrachtige documenten die bewijzen dat zijn inkomsten ontoereikend zijn.

Aangezien verzoeker geniet van de juridische tweedelijnsbijstand (volledige kosteloosheid) en opgesloten is in het centrum voor illegalen te Merksplas/Brugge en hiervan een bewijsen bijvoegt (stuk 5 en 6).

Dat huidig verzoek van verzoeker niet kennelijk onrechtmatig is.

Dat verzoeker dus geen rolrecht dient te betalen voor huidige procedure en verzoeker hiervoor het nodige bewijs levert."

3.8. Het tweede middel is niet ontvankelijk. Een eventuele fout bij het heffen van rolrecht kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Deze kritiek heeft hiermee immers geen uitstaans.

De Raad merkt nog op dat er geen rolrecht werd geheven voor verzoeker en dat hem wel degelijk het voordeel van de pro deo werd toegekend.

Het tweede middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de overige beslissingen vervat in de bijlage 13septies. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA